

TORNAR A CASA PER NADAL

Novament s'apropava Nadal. Els dies resten freds. Els carrers engalanats de llum i color, les xarxes de TV colpejant publicitat per a una societat de consum. Tot preparat per a un dia de germanor, de joia, però també de tristor. A qui no li manca algú en el moment de compartir la taula?

Feia quasi un any que vivia pràcticament sol. Per a ell aquell Nadal s'atansava trist. Feia dies que novament aquell anunci televisiu d'una prestigiosa marca de torró, que any rere any el feia viure uns moments agredolços, tornava a omplir la pantalla. No podia evitar una esgarripança ni unes llàgrimes que tímidament s'abocaven per les parpelles cada vegada que el veia.

La imatge d'aquell jove baixant del tren, d'aquella llar familiar, d'aquella arribada a casa, d'aquella abraçada... acompanyat per aquella colpidora cançó: "**Torna , torna a casa per Nadal...**". Se sentia embolcallat en un mar de records, d'enyorances, de sentiments.

Havien passat setze anys des d'aquell migjorn d'un mes de maig en què aquell vailet, que sols en tenia catorze, va sortir content de casa, camí del col·legi i ja no va tornar... Per què no podia ser com l'anunci? Tornar a casa encara que sols fos per Nadal.

Feia poc que havia sopat. Les dotze sonaren per donar pas al Nadal. No volia sentir-se tan sol, una copa de cava l'acompanyava. Algú trucà a la porta.

"No espero ningú", pensà mentre obria. Un jove alt i ben plantat avançà amb els braços oberts. "Pare!... siusplau, no diguis res. Sóc en Xavier!"

Una forta i silenciosa abraçada, sols trencada pel batec del cor i les vibracions d'uns sentiments, els va fusionar. Passaren uns minuts i digué:

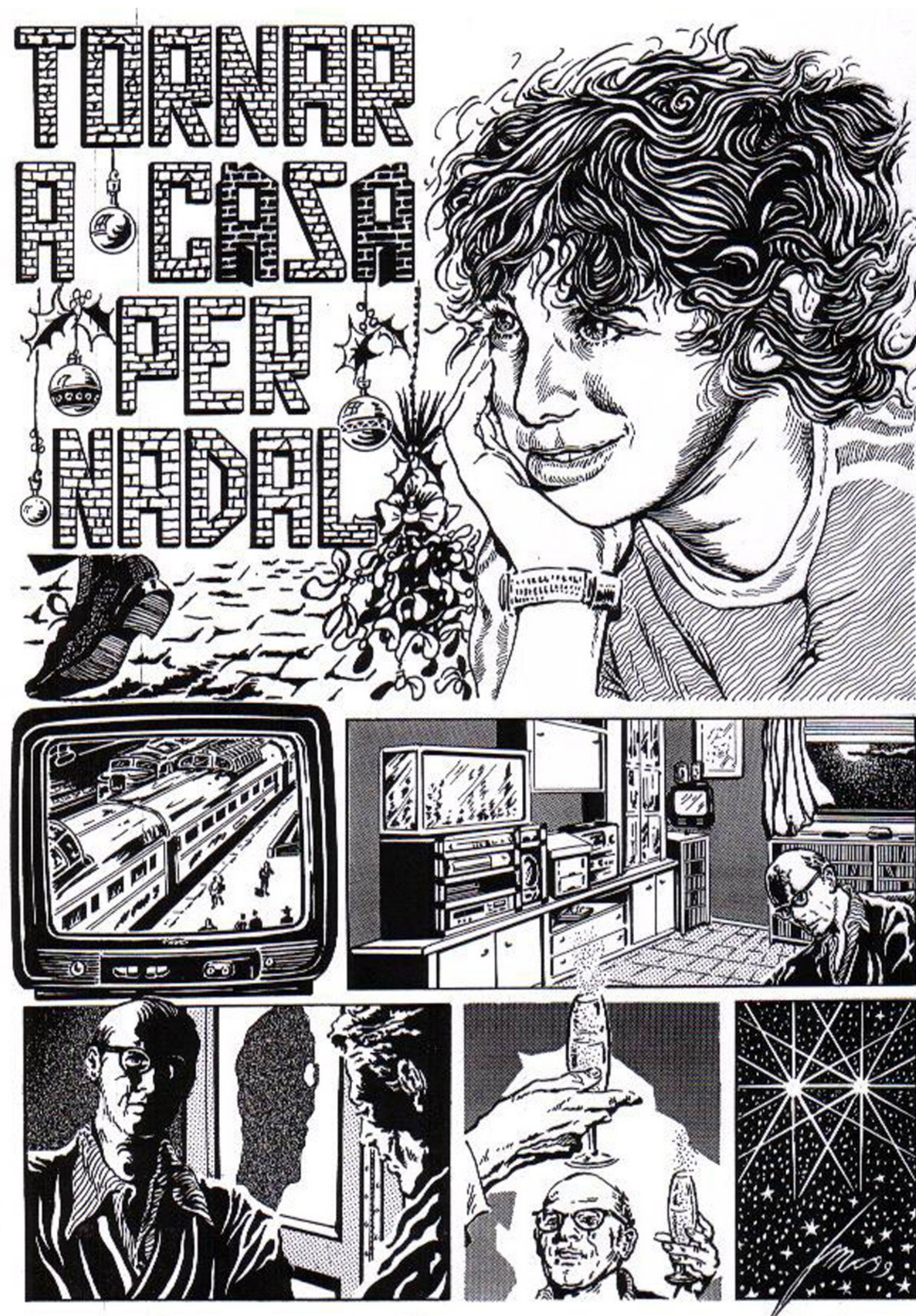
"Contra la meva voluntat, vaig marxar sense un adéu. Vaig ser cridat, no

hi havia temps per al comiat. No va ser culpa meva, sé que m'heu perdonat... Pare, brindem per la retrobada!"

Extasiat mirava aquell fill. Aquell home de trenta anys. Alçaren les copes i mil bombolles del seu contingut s'enlairaren cap al cel.

Aquella nit, dos estels romanien junts, brillant d'esplendor enmig d'aquella estrellada nit de Nadal.

Al meu fill Xavier amb amor i enyorança

EL TREN DE L'AVI

“Avi -va dir la petita Alba-, de tots els trens que tens en aquesta vitrina, hi ha el que ens expliques en els contes?”. Agafant-la en braços l'apropà a la vitrina on una gran exposició de locomotores en miniatura descansava sobre petits trams de via. “Sí, reina, pot ser aquell, aquell o l'altre... Aquestes màquines de **tren** que trobes rares es diuen locomotores de vapor. Tu sols coneixes els trens actuals, ràpids, nets i moderns, que funcionen amb electricitat. Els antics, com aquestes miniatures, funcionaven amb carbó, cosa que tampoc coneixes però que és com la fusta, que en cremar-la fa fum”.

Agafant una de les petites locomotores s'apropà a la taula. Amb la neta asseguda al genoll, digué: “T'ho explicaré”. Ràpidament fa aparició en Jan, el més petit, que es fa lloc a l'altre genoll tot dient. “Avi, serà com aquest el **tren** que un dia et vindrà a buscar i marxarà lluny, molt lluny?”.

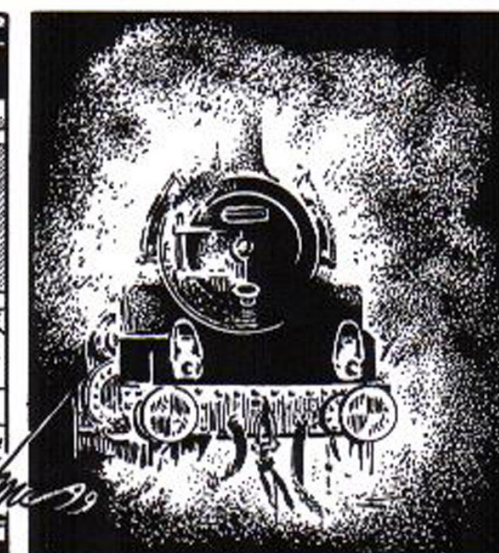
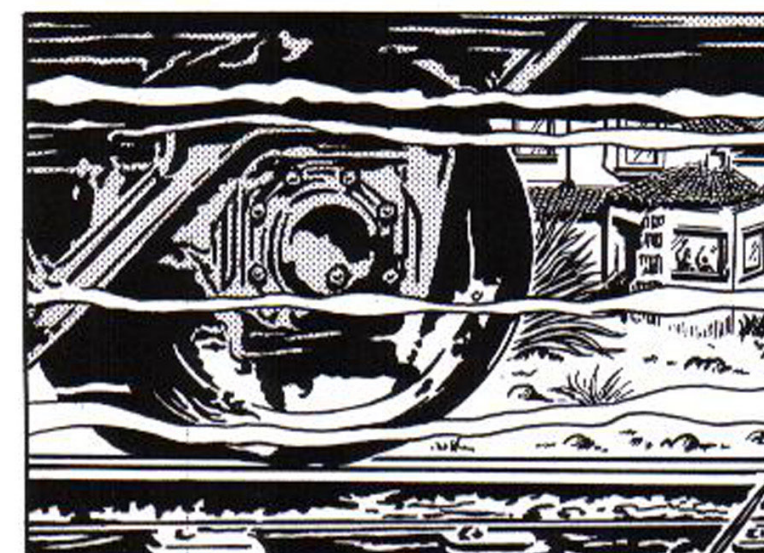
“Sí, vailet -respongué-, un dia una màquina com aquesta, però molt més gran, em vindrà a buscar, jo hi pujaré i em portarà a un país molt llunyà. Però ara, sabeu què farem?, muntarem el **tren** i el farem córrer. Hem d'aprofitar les vacances de Nadal”.

Asseguts a terra, muntant vies, els explicà: “L'avi, quan era petit, vivia als afores de Barcelona, en una casa amb molt de jardí, plantes, flors i arbres. Quan tenia 10 anys, els mateixos que tu, Alba, un **tren** ens va portar a Ocata, el Masnou, a passar les vacances. Va ser la primera vegada que vaig veure un **tren**, aquell monstre negre que treia fum. Aquell estiu cada dia els veia passar i tan sols somniava de poder pujar a la màquina i veure com els maquinistes amb unes grans pales carregaven de carbó, tan negre com la màquina, aquella caldera de foc. Sí, petits, no sé quan, però un dia aquell amic, **el tren**, vindrà i jo marxaré a un viatge molt llarg i llunyà”.

Havia arribat la *Nit Màgica*, la mai oblidada *Nit de Reis*. Poc abans de l'albada, el toc d'una campana i un agut xiulet trencà el fràgil son d'aquells vaillets. La nena correu a la finestra: “Mira Jan, **el tren de l'avi!**”, cridà la petita Alba. El paisatge que des de la finestra es contemplava era totalment nou, no hi havia cases, una gran extensió de terreny rodejat d'arbres envoltaven aquella negra màquina que fumejava.

“Avi, avi!!”, cridaven els nens. Sols una mà onejant entre el fum, en senyal de comiat, va ser la resposta. La negra locomotora marxava deixant tan sols un estel de fum.

Als meus estimats néts, Alba i Jan.

L'ÚLTIMA MISSIÓ

Alt Empordà. Poc abans de trenc d'alba, l'Isidre i la Mariona estan fent el primer àpat del dia, entre ells no s'intercanvia la més mínima paraula. Les seves idees, els seus sentiments són totalment contradictoris.

En *Tedi*, aquell gos que durant més de catorze anys els ha fet companyia, s'ha fet vell. Ja li costa caminar, ja no serveix per a la cacera, ja no serveix ni per vigilar, ni tan sols per bordar. L'Isidre ha decidit endur-se'l a la darrera cacera, de la qual serà la víctima.

Ja s'ha posat la gruixuda jaqueta, el matí és molt fred quan obre la porta de l'armari i agafa l'arma i els cartutxos. És en aquell moment que ella li diu: "T'ho has pensat bé?".

No obté resposta. Fent un xiulet al gos, que el segueix amb pas insegur i lleugers moviments de cua, s'encamina al tot terreny que minuts més tard arrenca amb nervi.

Porta conduint més de quatre hores amb un cúmul de pensaments i sentiments que es lliguen i es deslliguen, quan arriba a aquells boscos, ja en terres aragoneses, on tantes i tantes vegades havien caçat el senglar. S'endinsa en el bosc per amagar-se entre els arbres, és incapaç de fer-ho al descobert, cara a cara.

Carrega l'arma i recolza la cara a la culata, a través d'aquell punt de mira veu dos ulls que l'observen amb tristor. En dècimes de segon, com una pel·lícula, passen aquells catorze anys compartits amb aquell animal, fidel company.

El silenci, presagi de mort, és trencat per un fort batec d'ales. Centenars d'aus emprenen un frenètic vol. Com si un ressort l'impulsés, l'arma s'aixeca cap al cel i dispara.

Aquell gos vell i malmès, amb pas vacil·lant, s'endinsa en el bosc. El poc caritatiu Isidre ho aprofita per emprendre el camí a casa, ràpid i covard.

Ha passat més d'una setmana, el sol despunta tímidament en aquell glaçat matí d'hivern quan la Mariona sent uns tristos grinyols a la porta que dona a l'exterior.

Gairebé trepitja un ocell mig putrefacte. Uns passos més enllà, les potes cobertes de sang i amb un esgotat respir d'agonia, aquell fidel gos, aquell fidel amic, que sí, s'ha fet vell, però ha tornat per complir la seva última missió.

